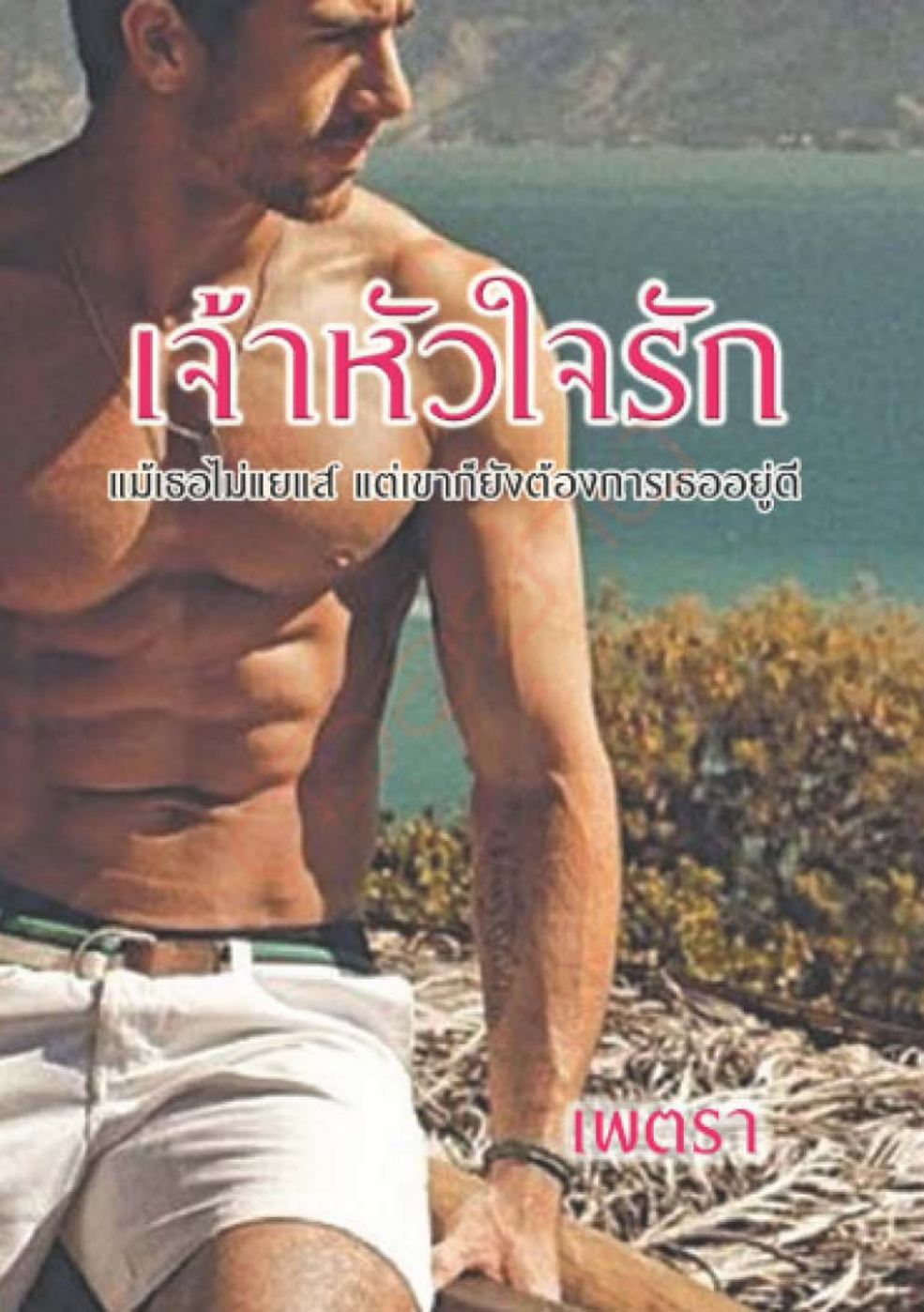

เจ้าหัวใจรัก

แม้เธอไม่แยแส แต่เขายังต้องการเธออยู่ดี

เพชรรา

ขณะที่มาร์คกำลังติดกระดุมเสื้อ ประตูหน้าบ้านก็เปิดออก พร้อมการปรากฏตัวของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เห็นเป็นเงาขาวดำอยู่ท่ามกลางแสงสว่างที่ส่องมาจากด้านหลัง และจากที่เธอเห็น เธอคนนี้มีเรือนร่างสูง ผอมเพรียว กับเปียผมสีเข้มอันใหญ่พาดอยู่ที่ไหล่บางด้านหนึ่ง

เขารู้ว่าต้องไม่ใช่แม่ของโรซาน่าแน่นอน ตั้งแต่ยังไม่ได้ยินเสียงสภพหูดหิดจากในรถ และหากจะเป็นแม่บ้านที่โรซาน่าพูดถึง ก็ดูจะยังไม่พอ งั้นก็เหลืออีกคนเดียว...ญาติห่างๆ เสียบบานพับประตูถลัน ดึงความสนใจจากเขาไป มาร์คหันหน้าไปมองและได้เห็นโรซาน่าก้มลงยืนเต็มความสูง และผัดกับผู้หญิงอีกคน ใบหน้าของโรซาน่ามองเห็นได้ชัด

“รีน่า” โรซาน่าตอบคำถามของเขาให้อย่างไม่รู้ตัว รอยยิ้มบางๆ กับสีหน้าที่ควบคุมไว้เต็มที่บอกให้รู้ว่า เขาเข้าใจถูกต้องแล้ว เรื่องความเป็นอริที่โรซาน่ามีกับผู้หญิงคนนี้ “แม่อยู่ไหน ฉันคิดว่าแม่จะออกมารับเราเสียอีก”

๒๒อนนาเข้ามาตามหาขณะที่หล่อนกำลังดักมูลม้าออกจากคอกสตอร์ม งานนี้ควรจะทำเสียแต่เช้าโน้นแล้ว แต่วันนี้มิคไม่มาทำงาน หล่อนจึงต้องลงมือเอง

รินารู้สึกไม่สบายใจนัก เมื่อเห็นสุภาพสตรีสูงวัยยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดจมูกก่อนจะบอกว่า “ออกมาข้างนอกหน่อย ยายมีอะไรจะคุยด้วย”

ริน่าไม่ได้เถียง คุณคงไม่ได้เถียงกับยายหรือไม่ใช่ไหม เสียงไม้เท้าของสุภาพสตรีสูงวัยกระทบพื้นทางเดินระหว่างสองแถวของคอกม้าว่างเปล่าดังเป็นจังหวะ หญิงสาวเก็บสามง่ามที่ใส่ใส่รถเข็นดูให้แน่ใจว่าไม่มีเศษดินติดมือ แล้วจึงตามแอนนาออกไปสู่อากาศสดชื่นภายนอก

เพราะเป็นเดือนพฤศจิกายน จึงมีกลิ่นของไม้ตัดไฟลอยกรุ่นมาช่วยกลบกลิ่นจากคอกม้า ใบไม้ในป่าละเมาะมีกลิ่นน้ำแข็งเกาะอยู่พราว แสงไฟรอบคอกม้าถูกเปิดไว้จนดูสว่างไสวไปทั่ว

“โรสจะมาพุงนี้”

สุภาพสตรีสูงวัยรอนจนกระทั่งริน่าเผลอหันประตูแล้วจึงบอกด้วยเสียงห้วน ทำให้ห้องใส่ของอีกฝ่ายแทบขมวดเป็นเกลียว กระนั้นริน่าก็รู้ดีเกินกว่าจะแสดงทีท่าใดๆ ออกไป หล่อนยังไหล่น้อยๆ

บอกไปว่า “หมายถึงโรซานานะหรือคะ”

“ไม่ใช่ ยายหมายถึง โรส” หญิงชราตอบสั้น ขยับผ้าคลุม
ขนแกะกระชับกับแจ็คเก็ตผ้าสักหลาดมากขึ้น “ยายตั้งชื่อลูกสาวไว้
ว่า โรส ไม่ใช่ โรซาน่า ถ้าเจ้าหล่อนอยากจะเรียกตัวเองด้วยชื่อ
เฮงชวณันน์ ก็ไม่จำเป็นที่ยายต้องเรียกด้วย”

รีนารู้เรื่องนั้นด้วยความระแวงระวัง คิ้วเรียวสีเข้มที่เล็ก
สูงชันข้างเดียว การเห็นแอนนาหยิบผ้าคลุมที่โรสไว้ไว้ตั้งแต่หลาย
ปีก่อนมาใช้ จึงคิดได้อย่างเดียวว่า ต้องเป็นเรื่องสำคัญอย่างแน่นอน
หรือนี่จะเป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่า ที่สุดแล้วแอนนาก็สามารถถก
ยให้ลูกสาวได้ ปัญหายุ่งยากจากวันเก่าที่เข้ามาหาอย่างไม่ทันตั้งตัว
เป็นการเตือนให้รู้ว่าเวลาของหล่อนได้ผ่านไปแล้วยอย่างรวดเร็ว
อย่างนั้นหรือ

“เธอจะอยู่นานแค่ไหนคะ” ถึงรีนจะถามแบบเรื่อย ๆ แต่
ก็รู้ว่า ไม่ว่าอะไรที่แอนนาพูด จะต้องไม่ใช่เรื่องง่ายของฝ่ายใดเลย
หล่อนกับโรซาน่า ไม่เคยเข้าหน้ากันติดเป็นมิตรกันได้ ฉะนั้นเรื่อง
ต่างๆ อาจจะง่ายเข้า หากหล่อนย้ายไปอยู่โรงแรมสักสองอาทิตย์

“ไม่ได้บอก” เสียงแอนนาไม่สบอารมณ์นัก “แต่ก็คงเหมือน
ทุกทีนั่นแหละ เจ้าหล่อนคงจัดการให้คนอื่นทำทุกอย่างตามที่ตัวเอง
การ โรสพาผู้ชายมาด้วยอีกคน ไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่เท่าที่รู้จักโรส
นายนี้คงช่วยเรื่องอาชีพการงานให้ได้แน่”

“โอ คือ...” รีนาข่มเสียงให้หนึ่งสงบ “ถ้าพาแฟนหนุ่มมาด้วย
หนูว่าเธอคงอยู่นาน เขาคนนี้นี่คงต้องมีอะไรผูกพัน อาจเป็น
ธุรกิจ...มังคะ” หล่อนกัตรีมีปากกล่าว “อยากให้หนูทำอะไรให้เปล่า

คะ”

นัยน์ตาของแอนนายามนีอยู่ในสภาพเดียวกับผู้ที่อ่อนวัยกว่า คือหรี่เล็กด้วยความระแวงระไว “ทำไมยายต้องอยากให้เราทำอะไรให้ด้วยล่ะ” แอนนาหันสะท้านไปเล็กน้อยเมื่อลมหนาวที่พัดขึ้นเหนือโซยผ่านสนามหน้าคอกม้า “ยายก็แค่คิดว่า น่าจะ...”

“เดือนหนูหรือคะ”

“บอกตามตรงนะ” แอนนายืนยันเสียงแข็ง “ถ้าทำได้ ก็ว่าจะขอเลื่อน”

“ไม่นะ แอนนา” ริน่าบอกด้วยเสียงเรียบนิ่ง ไม่ยอมหลงเชื่อกับคำพูดของอีกฝ่าย “คุณยายมีความสุขทุกครั้งที่เราจะมา แม้ว่าเธอจะใช้ที่นี่เป็นโรงแรมส่วนตัว...เหมือนทุกครั้ง ก็ตามที่เธอ...”

“ริน่า...”

“หนูเข้าใจค่ะว่าคุณยายคิดอย่างไร หนูเองก็ด้วย ฉะนั้นถ้าคุณยายอยากให้หนูไปอยู่ที่ไหนสักแห่งเป็นการชั่วคราวล่ะก็...หนูแน่ใจว่า แอร์รี่...”

“งานนี้จะไม่มีการดึงเอาสาเหตุคุณเมอร์เรย์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย” สุภาพสตรีสูงวัยมองริน่าด้วยที่ท่าตกอกตกใจกับข้อเสนอนั้น “เธอจะไปอยู่กับเขาได้ยังไง มันไม่สมควร แล้วไม่ว่าจะอย่างไร ที่นี่ก็คือบ้านของเธอ ยายไม่ต้องการให้เธอย้ายออกไปไหนทั้งนั้น”

“ค่ะ”

ริน่าเลิกใส่ใจ แต่สุภาพสตรีสูงวัยยังไม่ยอมให้จบลงแค่นี้ “ที่นี่คือออร์ทัมเบอร์แลนด์” แอนนาพูดด้วยเสียงอันสั้น “ไม่ใช่ทางเหนือของลอนดอน เธอไม่ได้อยู่ในชุมชนแออัดเหมือนเนาที่ไหนอีก

แล้ว”

นั่นเป็นเรื่องน่าอายที่จะพูดถึง แต่ก็ส่อสัญญาณว่าแอนนา กำลังกังวลกับการมาของโรส ผิดกับที่ทำไมแยแสที่เคยทำ แอนนา แทบจะไม่เคยเอ่ยถึงที่ๆ ริน่าอยู่ตอนไปพาตัวมาอีกเลย แต่ตอนนี้ จากที่เห็น รินารู้แล้วว่าแอนนากำลังเสียใจกับสิ่งที่หลุดปากพูดออกมา และต้องจำได้แน่ว่า หนสุดท้ายที่โรสมานี้ โรสกับริน่าแทบจะไม่พูดอะไรกันเลยสักคำ

แอนนาถามย้ำอีกครั้งราวกับจะให้แน่ใจ “นั่นเธอกำลังบอกว่า ไม่อยากอยู่ที่นี้เวลาที่โรสมาพัก ใช่ไหม” ความรู้สึกหลากหลาย ที่มีอยู่ในใจปรากฏขึ้นในทุกริ้วรอยบนใบหน้า “เพราะถ้าเธอ...”

“หนูแค่คิดว่าอะไรๆ อาจจะง่ายขึ้น ถ้าให้คุณยายจัดการไปเอง” ริน่าพิมพ์คำไม่สะดวกใจนัก หล่อนไม่อยากทำร้ายจิตใจผู้หญิงคนเดียวที่เป็นทั้งญาติสนิทและเพื่อนคนนี้

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะสิ” แอนนาซุกมือข้างที่ไม่ได้จับไม้เท้า เข้ากระเป๋าเพื่อให้อบอุ่น “เอาละ เป็นอันว่าเราจะไม่พูดถึงแฮร์รี เมอร์เรย์กันอีก ตรงนี้มันหนาวเกินกว่าจะมายืนเจ๊ะและจ๊ะกัน เอาไว้ ค่อยคุยเรื่องนี้ทีหลังก็แล้วกัน อาจจะต้องมื่อค่ำ”

แต่รินารู้ว่า จะไม่มีการพูดกันอีก เพราะคุณยายเอ่ยปาก มาแล้ว และแอนนา...ก็เหมือนกับโรสนั้นแหละ...เห็นแก่ตัวพอกัน ไม่งั้นเจ้าหล่อนคงไม่ทิ้งเด็กแรกเกิดได้ลงคอ หรือไม่ใส่ใจสักนิดว่ามีเด็กคนนั้นอยู่จริงตลอดสิบห้าปีแรกของชีวิตเด็กคนนั้นหรือก เธอเถอะ นั่นเป็นหนทางที่แอนนาพอใจ และริน่าก็แทบไม่รู้สึกรู้สาคำน ษนาตว่าจะต้องไปโต้เถียงอะไรด้วย

“อีกเดี๋ยวเธอจะเข้าไปข้างในใช่ไหม” แอนนาถาม ริน่าพยักหน้าตอบไป

“ทันทีที่เอสตอร์มเข้าคอกเรียบร้อยล่ะ”

“ดี”

คุณยายทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างอีก แต่ก็กลับนั่งเสีย ยกไม้เท้าโบกไปมา แล้วออกเดินทิ้งน้ำหนักตัวกับไม้เท้าตรงไปทางตัวบ้าน

ริธแอสตันมาร์ตินที่เข้ามา เล่นจากลอนดอนมุ่งขึ้นเหนือ

มากขึ้นทุกที มาร์คชอบที่จะขับไปบนมอเตอร์เวย์มากกว่า การเดินทางครั้งนี้...จะได้ง่าย ๆ ไปเสียที เขาไม่ได้อยากมาด้วยสักนิต ฉะนั้นการเดินทางครั้งนี้ ยิ่งจบลงได้เร็วเท่าไร ก็ยิ่งนำยินดีเท่านั้น

“เราแวะกินกลางวันกันหน่อยดีไหมคะ”

โรซาน่าพยายามทำเสียงให้ดูเรงร่า แต่เขาไม่ได้ตอบคำของหล่อนเหมือนทุกที นี่มันไม่ถูก เขาไม่ควรมาอยู่ที่นี่ด้วยซ้ำ การพาเขาไปพบแม่ของหล่อน ไม่ใช่หนทางของความสัมพันธ์ที่มีกันอยู่

ก็ใช้อยู่หรอก ที่เขากับหล่อนใช้เวลาด้วยกันบ้างตลอดหกเดือนที่ผ่านมา แต่มันไม่จริงจังและไม่มีอะไรที่เป็นประจำ ซึ่งในความคิดของเขา มันไม่ใช่และไม่มีอะไรเลย เขาไม่ได้คิดจะแต่งงานอีก ไม่แม้แต่จะคิดปักหลักอยู่กับใครที่เหมือนโรซาน่า เขายอมรับละว่า มีเจ้าหล่อนอยู่ด้วยบ้างบางเวลา...ก็ดี แต่มีอยู่ตลอด นี่เห็นทีมีหวังเขาบ้าตาย!

“ไดยินที่ฉันพูดรีเปล่าคะ ดาร์ลิ่ง”

โรซาน่ามั่งมันจะเอาคำตอบให้ได้ มาร์คจึงหันไปตัดสายตาเข้าใส่ “ผมไดยินแล้ว” เขาบอก “แต่แถวนี้ไม่เห็นจะมีอะไรให้กินสักอย่าง”

“มีจุดพักให้บริการอยู่ข้างหน้านู่น” หล่อนเอียง “อีกแค่ห้าไมล์เท่านั้นเองค่ะ”

“ผมไม่มีอารมณ์จะมาทอดหุ่ย กินเฟรนช์ฟรายส์กับเบอร์เกอร์ที่ไหนหรอก” มาร์คตอบเสียงเรียบ พลางเหลือบสายตามองนาฬิกาเรือนบางสีทองที่ข้อมือ “บ่ายโมงสิบห้าเอง เราน่าจะไปถึงในไม่เกินครึ่งชั่วโมง”

“ก็ไม่นั่น”

โรซาน่าบุดั้งเสียจนมาร์คต้องเหลือบไปมองอีกครั้ง “ก็ไหนคุณบอกว่าแค่สองร้อยไมล์เองไง” เขาเตือนความจำหล่อน “เท่าที่เห็นนี่เราก็กินกันอย่างน้อย สามในสี่ของระยะทางแล้ว”

โรซาน่ายกไหล่เหมือนไม่ยี่หระ “ฉันคงกะผิดไป

มาร์คกำพวงมาลัยรถแน่น “งั้นหรือ”

“ค่ะ” โรซาน่าหันไปหาเขาร้อนรนอยากให้เขายกโทษ “ก็ฉันรู้นี่ ชินบอกไปว่าอยู่ห่างลอนดอนกว่าสามร้อยไมล์ คุณเป็นไม้มากับฉันแน่”

นิ้วเรียวของหล่อนเลื่อนไล่ไปตามแขนเสื้อสเวตเตอร์ของเขา เสาะหาหนทางจะเลาะลอดเข้าถึงผิวหนังสีแทน นิ้วหนึ่งของหล่อนแตะลงตรงขนสีเข้มที่โผล่พ้นขอบแขนเสื้อเขาออกมา แต่มาร์คไม่ได้สนองตอบต่อสัมผัสขี้ติเกล็ดของหล่อน ด้วยกำลังคิดถึงไอ้

สามร้อยไมล์ กับภารกิจที่ต้องขับรถต่อไปอีกสองชั่วโมง ซึ่งนั่นหมายความว่า ต้องหยุดพักที่ไหนสักแห่งให้โรซาน่าเชี่ยสลดเล่น แล้วจิบกาแฟลาเต้ไขมันต่ำอย่างเพลิดเพลินเจริญใจ โรซาน่านะ ไม่กินอาหารเป็นมือเป็นจานจริงจังหรอก แต่กาแฟนะ ดื่มได้ดื่มดีทุกที่ทุกโอกาส

“ยกโทษให้ฉันแล้วใช้ไหมคะ ดาร์ลิ่ง” หล่อนขยับบิกล์จะเข้ามาวีนีเย และทั้งๆ ที่มีแผงคอนโซลคั่นอยู่ โรซาน่าก็ยังอดสาเหอนหัวมาชนกับไหล่เขาได้ เออเนะ! “จึ้น...เราจะแวะพักใช้ไหมคะ ฉันอยากเข้าห้องน้ำจะแย่แล้วละคะ”

เจอคำขอสุดท้ายนั้นเข้าไป มาร์คก็หมดทางเลือก เขาเบนรถชิดซ้ายแล้วหักออกจากมอเตอร์เวย์ เข้าสู่จุดพักริมทางที่โรซาน่าขับออก มีผู้คนมากมายแวะพักที่นี่ ที่แม้จะเป็นเดือนพฤศจิกายนแล้ว ผู้คนก็ยังพากันเดินทางไปไหนสักแห่งอยู่ มาร์คจึงต้องพารถไปจอดเสียใกล้พันสายตา หวังก็แต่ว่า กลับออกมา มันจะยังอยู่ที่เดิมไม่หายไปไหนเสียก่อน

“สนุกใช้ไหมล่ะ” โรซาน่าพูดขึ้น หลังจากยกของกินมานั่งที่โต๊ะสำหรับสองคนตัวริมหน้าต่าง หล่อนจัดการกับสลัดของตัวเองโดยพยายามเลี่ยงส่วนที่ชุ่มมายองเนส และเลือกกินเฉพาะแต่ผักกาด มะเขือเทศ พริกกระฉัง หล่อนจิบน้ำเปล่าจากขวดที่จำใจต้องเลือกมา เมื่อไม่มีกาแฟลาเต้ไขมันต่ำให้ดื่ม “มันทำให้มีเวลาเป็นส่วนตัวของเรานิด”

“เราใช้เวลาอยู่กันล่ำฟังได้ ถ้ายังอยู่กันในเมือง” มาร์คบอกเสียงเรียบนิ่ง เขาจับชิ้นแซนวิชแยกจากกัน และพบว่าแฮมที่ใส่ไว้นั้น

บางจ้อยเสียยิ่งกว่าแผ่นกระดาษ เมื่อใครคนอังกฤษจะรู้เสียทีนะว่า แชนวิชแสมนะ ต้องอัดเครื่องใส่ไว้แบบถึงใจ มาร์คคิดอย่างहतหู่ ขณะที่ความรู้สึกรอคอยถึงบ้านเกิดวัดผ่านขึ้นมามือบหนึ่ง น่าเศร้าจริง ๆ ที่แคริเบียนเป็นที่ซึ่งเขายังไม่อาจกลับไปได้ในตอนนี้

“ฉันรู้ค่ะ” โรซาน่าเอื้อมข้ามโต๊ะไปเกาะกุมมือเขาไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง เล็บยาวเคลือบสีแดงสดกดเบา ๆ ลงตรงข้อมือเขา “แต่เราจะได้สนุกด้วยกันแน่นอนค่ะ ฉันสัญญา”

นี่สิ่งที่เขาสงสัย! และจากที่โรซาน่าเล่า แม่ของเจ้าหล่อนอายุปาเข้าไปตั้งเจ็ดสิบกว่าแล้ว โรซาน่าเป็นเหมือนลูกหลงที่เกิดมาทีหลัง และห่างจากพี่ชายคนเดียวที่เป็นพี่น้องท้องเดียวกันอย่างน้อยสิบห้าปี

มาร์คไม่แน่ใจว่าโรซาน่าอายุเท่าไร คิดว่าน่าจะสักสามสิบปลาย ๆ ซึ่งนั่นหมายความว่า หล่อนแก่กว่าเขาหกปี แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาอีกอย่างอายุวัยที่ปรากฏในทีวีหรือละครเวทีก็เป็นเรื่องให้ถกเถียงกันเสมอ บรรดานักแสดงหญิงดูแก่กันตามอายุจริง แต่ถึงอย่างนั้น บางคนก็เพ็งมาดั่งกับบทสาวใสหน้าซื่อ เอาเมื่อตอนสี่สิบกว่าเข้าไปแล้วก็มี

“ฉันเล่าเรื่องวอเตอร์สมีทให้ผมฟังหน่อยสิ” มาร์คพยายามให้ฟังดูดี “นอกจากคุณแม่คุณแล้ว ยังมีใครอาศัยอยู่ที่นั่นอีก คุณบอกว่าที่นั่นกว้างขวางใหญ่โตไม่ใช่หรือ ผมก็เลยคิดว่าคงต้องมีคนงานอยู่ด้วยใช่ไหม”

“อืม...” โรซาน่าแหม้มริมฝีปากอึมเข้าหากันแน่น “ก็มี มิสซิสแบล็ควูด คนดูแลบ้านของเรามี กับตาแก่บิล ทรีเวิร์ดท์ ที่คอยดูแล

สวนกับพื้นที่รอบๆ เราเคยมีคนทำงานในคอกม้าหลายคนตอนที่
มามียั้งเพาะพันธุ์ม้าอยู่ แต่ตอนนี้ถูกขายไปหมดแล้ว คิดว่าคนงาน
ก็คงไม่จำเป็นอีกต่อไป”

“คุณไม่รู้อย่างนั้นหรือ”

ไบหน้ากระจุมกระจิมผิวขาวจัดขับสี่ล้อดั้นเล็กน้อย “นั่น...
เป็นตอนที่ฉันกลับบ้านไปเมื่อนานมาแล้ว” หล่อนปกป้องตัวเอง
แต่เมื่อเห็นสีหน้าของเขา โรซานาก็รีบพูดขึ้นว่า “ก็ฉันยัง...ยุ่งนี้จะ
ดาร์ลิ่ง แล้วอย่างที่คุณเห็น นอร์ธัมเบอร์แลนด์นะ ไข่จะไปกันง่าย ๆ
เสียเมื่อไหร่”

“มีเที่ยวบินดังหลายเที่ยวไป” มาร์คให้ความเห็น แล้วกัด
แซนวิช พลังนึกโล่งใจอย่างน้อยขนมปังก็ยังสดใหม่

“อู๊ย...ค่าเครื่องบินนะแพงจะตาย” โรซาน่าย้ำยืนยันและ
โกหกต่อท้ายอีกเล็กน้อย “แล้วฉันก็ไม่อยากต้องรบกวนขอเงินจาก
แม่”

“ถ้าคุณว่างั้น ก็นั่น”

มาร์คไม่คิดจะได้เถียงอะไรด้วย โดยเฉพาะกับเรื่องที่ไม่ใช่
ของเขา ถ้าโรซาน่าเลือกที่จะละเลยแม่ตัวเอง มันก็เรื่องของหล่อน

“มิสซิสเวนย์ไรท์มีคนอยู่ดูแลไหม” เขาถามด้วยใจที่คิดถึง
สุขภาพสตรีสูงวัยที่ต้องอยู่โดดเดี่ยวลำพัง แต่แล้วไบหน้าของโรซาน่า
เปลี่ยนสีไปมาอีกครั้ง

“แม่มีรีน่าอยู่” หล่อนตอบไม่เต็มปากและไม่ยอมให้รายละเอียด
“แล้วแม่ก็ไม่ได้สกุลเวนย์ไรท์ แต่เป็นแพทเทอร์สัน”

“จริงนะ”

มาร์คมองเป็นเชิงถาม และบังคับให้หล่อนจำต้องอธิบาย "ฉันเปลี่ยนชื่อตอนที่ย้ายไปลอนดอน" หล่อนตอบห้วน "นักแสดงตั้งหลายคนก็ทำแบบนี้"

"อืม..." มาร์คยอมรับ แต่เพราะท่าทางบิดๆ บังๆ ของหล่อน ทำให้เขายังสนใจ และถามต่อไปว่า "แล้วรีน่าล่ะ เธออายุวัยใกล้เคียงกับคุณแม่คุณรีเปลา่" มุมปากเขาหยักยกน้อยๆ ด้วยความขบขัน "เธอไม่ชอบคุณหรือไง"

"โอ...บ้าจริง ไม่!" โรซาน่าหงุดหงิดขึ้นมาทันที จนมาร์คนึกสงสัยว่า พุดอะไรไปจีจุดเจ้าหล่อนเข้าให้ "รีน่าเป็น...ญาติห่างๆ เท่านั้น มามีพามาอยู่ด้วย เอ้อ...เมื่อสักสิบปีได้แล้วมั้ง"

"ในฐานะคนอยู่คอยดูแล"

"ส่วนหนึ่ง" โรซาน่าฮึดฮัดตอบ "ที่จริง เธอทำงานเป็นครูสอนเด็กเล็กอยู่ที่โรงเรียนในหมู่บ้าน"

มาร์คไม่ตอบอะไร แต่สังเกตเอาจากที่หล่อนเลือกจะพูดและไม่พูด ดูเหมือนว่า โรซาน่าจะขุ่นใจกับการมีผู้หญิงคนนั้นอยู่บ้าน บางทีอาจจะฉงนในความสัมพันธ์ที่เธอคนนั้นมีกับแม่ตัว หรือจะเป็นได้ว่า ผู้หญิงคนนั้นยังอายุน้อยกว่ามาก ข้อนี้เห็นทีจะเป็นไปได้ยาก แต่ไม่ว่าจะอย่างไร มาร์คก็รู้สึกดีใจที่มีรีน่าอยู่ อย่างน้อยก็ยังมีคนอื่นอยู่ช่วยลดความอึดอัดในสถานการณ์นี้ให้เขาได้บ้าง

เขากับหล่อนไปถึงหมู่บ้านในฟอลคอนบริดจ์ตอนบ่ายแก่ๆ การจราจรบนทางบายพาสนิวคาสเซิลติดขัดรุนแรงจากอุบัติเหตุระหว่างรถยนต์กับรถกระบะ โชคดีที่ไม่มีใครบาดเจ็บ แต่ก็ทำให้เส้นทางเดินรถลดไปหนึ่งทาง

ประมาณสองหรือสามไมล์สุดท้าย เป็นเส้นทางในชนบทของเรดเดลที่มีเนินสูงๆ ต่ำๆ เบื้องหน้าลิบๆ มองเห็นเนินเขาเซเวียตกลายเป็นสีม่วงครามเข้มอยู่ท่ามกลางแสงอ่อนของตะวัน มาร์คที่แม้จะยังขุ่นใจไม่หายกับการถูกบังคับให้มา ต้องยอมรับว่าที่แห่งนี้มีกลิ่นกลีบเอากการ ขนาดที่เขาเชื่อขึ้นมาเลยทีเดีย่ว่า ในยามค่ำคืนกองทหารโรมันก็ยังคงตบเท้าเดินอยู่ตามเนินเขานั้น

ความสนใจต่อสภาพรอบข้างของมาร์คถูกจุดประกายขึ้นภายใน เขารู้สึกหงุดหงิดนิดๆ ขึ้นมาทันที เมื่อโรซาน่าหันสะทั้น กอดตัวเองไว้ราวกับหนาวเสียประดา “ที่นี่” หล่อนพึมพำ “นี่ก็ไม่น่าออกเลยว่ะ ทำไมใครๆ ถึงอยากจะมาอยู่ที่นี่นัก ฉันขอไปอยู่ในที่ๆ มันสว่างไสว คิวโลซ์ตลอดเวลาดีกว่า”

“ผมคิดว่ามันสวย” มาร์คค่อยๆ ขับผ่านหนึ่งในเนินสูง ซึ่งมักเป็นอุปสรรคที่พบบ่อยบนถนน “ผมรู้จักหลายคนที่อยู่ลอนดอน ที่อยากจะทิ้งเวทีแข่งขันดุเดือดที่นั่นแล้วมาอยู่ที่นี่ เพียงแต่...ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีโอกาสหนีมาได้”

โรซาน่ามองเขาอย่างไม่อยากเชื่อ “คุณคงไม่ได้กำลังบอกฉันหรอกนะว่า คุณชอบที่จะอยู่ที่นี่มากกว่า ซานฟีลิปเป้”

“ไม่” มาร์คตอบตามตรง ถึงเขาจะชอบท้องเขียว แต่ไม่มีที่ไหนที่น่าอยู่เหมือนที่เกาะบ้านเกิดของเขาอีกแล้ว “ที่พูดนี้ ผมหมายถึงลอนดอนต่างหากล่ะ” เขาแจ้ง “คุณต้องยอมรับนะว่า มันเป็นที่ที่คนจำนวนมากเข้าไปแออัดกันอยู่ในที่ที่เล็กเกินไป”

“อืม...แต่ฉันชอบแบบนั้น” โรซาน่าไม่เห็นด้วย “ถ้าคุณต้องทำงานอยู่กับสื่อแบบฉัน คุณก็จำเป็นจะต้องอยู่ที่ใจกลางของสิ่งนั้น”

“ก็จริง”

มาร์คยอมรับในข้อนี้ แต่เท่าที่เห็นๆ ตลอดหกเดือนที่เขา รู้จักกับหล่อน โรซาน่าได้งานแสดงมาแค่บทเดียว จากนั้นก็มีงาน โฆษณาครีมล้างหน้าตัวใหม่ ที่เจ้าหล่อนบอกเขาว่า เงินจากงาน โฆษณาไว้แค่ชำระใบเรียกเก็บเงินสารพัดสารพันเท่านั้น

มาร์คพารถข้ามสะพานที่ทอดเหนือทางน้ำไหลเชี่ยวเข้าสู่ หมู่บ้าน อันเป็นสะพานฟอลคอนเก่าแก่ดั้งเดิม ชายหนุ่มคิดพลางนึก ตีใจอยู่ครมครันที่ไม่มีรถอื่นแล่นสวนมาตามทางแคบๆ นั้น เบื้อง หน้ากระท่อมหินสีเทาเรียงรายเป็นแถวสองแนวถนนของหมู่บ้าน แต่ ละหลังมีแสงสว่างส่องลอดออกมาจากบานหน้าต่าง และมีควันไฟ ที่ม้วนตัวลอยผ่านปล่องไฟขึ้นสู่อากาศหนาวเหน็บยามเย็น

“บ้านแม่อยู่เลยออกไปสุดเขตหมู่บ้านค่ะ” โรซาน่าเพิ่งนึก ได้ว่าควรจะต้องเป็นคนบอกทางกับเขา “ขับเรื่อยๆ ไปตามถนน สักพักคุณก็จะเห็นบ้านทรุดๆ โทรมๆ อยู่หลังแนวไม้”

มาร์คคิดว่า ‘ทรุดๆ โทรมๆ’ นี้ออกจะเกินจริงไปหน่อย เพราะเมื่อเลี้ยวรถระหว่างเสาประตูเข้าไป เขาก็ต้องขับรถอีกหนึ่งในสี่ไมล์กว่าจะถึงตัวบ้าน ทางรถหน้าบ้านมีแนวต้นไม้โตแลนดรอน สีสดใสน้อยูที่ด้านหนึ่ง ขณะที่อีกด้านต้นไม้ใบเล็กสูงชะลูดใบโกร๋น เกลี้ยงเรียงแถวอยู่ท่ามกลางแสงสว่างเพียงครั้งเดียว

วอเตอร์สมีทดูแข็งแรงและมั่นคง และเฉกเช่นเดียวกับบ้าน หลังอื่นๆ ในหมู่บ้าน วอเตอร์สมีท ก่อสร้างด้วยหิน มีสามชั้น และมีหน้าจั่วอยู่ที่ทุกมุม หน้าต่างบานสูงขนานข้างประตูทางเข้าไว้ห้า ม่านบดบัง เปิดกว้างให้แสงสว่างสอดส่องลงพื้นกวอดของลานหน้า

บ้าน

“ถึงแล้ว” โรซาน่าบอกอย่างไม่จำเป็นเอาเสียเลย รวมทั้งไม่คิดที่จะลงจากรถด้วย หล่อรบรอบسابเสื้อแจ็คเก็ตขนสัตว์เทียมเข้าหากัน “อี! อยากรู้ลัก พวกนั้นจะรู้บ้างไหมนะว่าเรามาถึงกันแล้ว”

“อยากรู้ก็มีอยู่ทางเดียวแหละ” มาร์คเปิดประตู หย่อนขาข้ามขอบประตูออกไป อากาศหนาวเย็นด้านนอก ทำให้เขาต้องเอื้อมไปหยิบแจ็คเก็ตหนึ่งจากเบาะหลังมาใส่ ก่อนจะขยับลุกขึ้นยืน

ขณะที่มาร์คกำลังติดกระดุมเสื้อ ประตูหน้าบ้านก็เปิดออก พร้อมการปรากฏตัวของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เห็นเป็นเงาขาวดำอยู่ท่ามกลางแสงสว่างที่ส่องมาจากด้านหลัง และจากที่เขามองเห็น เธอคนนี้มีเรือนร่างสูง ผอมเพรียว กับเปียผมสีเข้มอันใหญ่พาดอยู่ที่ไหล่ทางด้านหนึ่ง

เขารู้ว่าต้องไม่ใช่แม่ของโรซาน่าแน่นอน ตั้งแต่ยังไม่ได้ยินเสียงสับตบหงุดหงิดจากในรถ และหากจะเป็นแม่บ้านที่โรซาน่าพูดถึง ก็ดูจะยังแกล้งไม่พอ งั้นก็เหลืออีกคนเดียว...ญาติห่างๆ เสียงบานพับประตูรถลั่น ดึงความสนใจจากเขาไป มาร์คหันหน้าไปมองและได้เห็นโรซาน่าก้าวลงยืนเต็มความสูง และติดกับผู้หญิงอีกคน ใบหน้าของโรซาน่ามองเห็นได้ชัด

“รีน่า” โรซาน่าตอบคำถามของเขาให้โดยไม่รู้ตัว รอยยิ้มบางๆ กับสีหน้าที่ควบคุมไว้เต็มทีบอกให้รู้ว่า เขาเข้าใจถูกต้องแล้ว เรื่องความเป็นอริที่โรซาน่ามีกับผู้หญิงคนนี้ “แม่อยู่ไหน ฉันคิดว่าแม่จะออกมารับเราเสียอีก”

สาวน้อย ตอนนี้เขาค่อยเห็นหล่อนชัดขึ้นบ้างแล้ว ลงบันได

เดี่ยวๆ สามชั้น ตรงเข้ามาหา และเมื่อหล่อนเดินเข้าสู่แสงสว่างที่สอง ผ่านบานหน้าต่างไร้ผ้าม่านออกมา มาร์คจึงได้เห็นว่าใบหน้าของ หล่อนเป็นสีผิวมะกอกอ่อนจาง คล้ายคลึงกับเขาเป็นอย่างยิ่ง และ แม้จะมองไม่เห็น แต่มาร์คก็เดาได้ว่า สาวน้อยคนนี้คงต้องมีดวงตา สีเข้มด้วยเช่นกัน แม้สาวน้อยไม่ได้ใส่ใจเขา ความสนใจทั้งหมดพุ่ง- เป้าตรงไปที่โรซานาแต่เพียงผู้เดียว กระนั้นมาร์คก็มองเห็นได้ถึง ความงามที่อบอุ่นแปลกตา จนให้นักสงสัยว่าทำไมสาวสวยแบบนี้ ถึงได้พึงใจมาหมกตัวดูแลคนแก่อยู่ที่นี่ เธอคนนี้จะใช้ญาติห่างๆ จริงล่ะหรือ

ริมฝีปากของเธอคนนั้นแน่นอยู่ชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยปาก พูด เขาคิดไปเองริเปล่านะว่า หล่อนก็ไม่นินดีที่จะเจอหน้าโรซานา พอๆ กับที่โรซานาไม่อยากจะเจอหล่อน

“เกรงว่า แอนนาจะต้องอยู่บนเตียง” หล่อนบอก โดยไม่ใส่ใจจะเอ่ยทักทาย “แอนนาหกล้มเมื่อเย็นวาน ดอกเตอร์แม็คไกวร์ คิดว่ากระดูกข้อเท้าอาจจะแตก”

“อาจจะนั่นหรือ” โรซานายึดติดอยู่กับคำนั้น “ยังต้องมีอะไร ให้สงสัยอีก ทำไมผมไม่ได้รับการเอ็กซ์เรย์ หรือดูแลรักษาอะไรสัก อย่างล่ะ”

“ก็ควรอยู่” ริน่าตอบ มาร์คสังเกตว่า หล่อนไม่ยอมให้ความ มั่ววุ่นของโรซานาเข้ารบกวนจิตใจ “แต่แอนนาอยากอยู่รอรับคุณที่นี่ แล้วถ้าแอนนาต้องไปโรงพยาบาลที่นิวคาสเซิล...” ริน่ายกไหล่ “ฉัน โทรนัดให้รถพยาบาลมารับพรุ่งนี้เช้า...”

“รถพยาบาลนั่นแหละ!” โรซานาทำเสียงหยัน “ทำไมเธอไม่

พาแม่ไปเองล่ะ”

ใบหน้าของรีน่าราวกับมีน้ำกากน้ำแข็ง “ฉันมีงานต้องทำ”
หล่อนตอบเสียงห้วน และเฟิ่งจะเป็นครั้งแรกที่หล่อนหันมามอง
มารี้อย่างเต็มตา “คุณ...สองคน...อยากจะเข้าบ้านกันรึยัง”

รีนำหลบกลับห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้าสำหรับร่วมมือเย็นได้
เมื่อหนึ่งชั่วโมงล่วงไปแล้ว และหนึ่งชั่วโมงที่ว่ำนนั้นก็หมดไปกับการ
ต้อนรับแขกที่มาถึง พาโรสไปพบแม่ของหล่อน พามาร์คัส โบโตนี
ไปห้อง แอนนายีนกรานว่าโรสไม่ควรนอนร่วมห้องกับคู่รักของเจ้า
หล่อนภายใต้หลังคาบ้านของแม่ สุดท้ายรีนำลงไปช่วยมิสซิสแบล็ค-
วูดจัดเตรียมเครื่องดื่มไว้ในห้องสมุด

รีนำพยายามอย่างดีที่สุดแล้ว ที่จะอยู่ให้พ้นทางของโรส
หลังจากที่พาไปพบกับแอนนา

รวมทั้งอยู่เสียให้พ้นทางของมาร์คัส โบโตนี ผู้มีดวงตาสีเข้ม
ลุ่มลึก และใบหน้าหล่อเหลาชวนมองคนนั้นด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่า
หล่อนคาดหวังอะไรไว้กับคนที่มากับโรส รู้ก็แต่ว่าไม่อาจเรียกเขาว่า
เป็นแฟนหนุ่ม เพราะมาร์คัส โบโตนีนี้ะ ไม่มีอะไรใกล้เคียงคำว่า
หนุ่มน้อยเอาเสียเลย

วินาทีแรกที่หล่อนเห็นเขายืนอยู่ข้างรถที่ลานหน้าบ้าน
หล่อนก็ารู้สึกสังหรณ์ใจแล้วว่า จะไม่มีวันได้อยู่อย่างสงบอีกต่อไป

รีนำคิดว่าจะได้เจอคนที่อายุวัยมากกว่านี้ เพราะโรสน่ะ
ปาเข้าไปตั้งสี่สิบหกแล้ว แต่โบโตนีนี้สี ยังหนุ่มกว่านั้นเยอะ เขาสูง...
กว่าหกฟุตได้มั้ง แขนอกเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ หน้าท้องแบนเรียบ

สะโพกแคบเพรียว ดูแข็งแรงและแข็งแกร่ง เป็นลูกผู้ชายเต็มตัว ภาพลักษณ์ความเป็นแมนของเขาชวนประทับใจขึ้นด้วยผมที่ตัดสั้นจนเกือบแนบติดศีรษะ

รีน่าคิดว่า เขาดู...อันตราย เป็นความหล่อร้ายอันตราย และเข็γκซึเกินคำบรรยาย ซึ่งนี้ไม่เกินจริงเลยสักนิด ง่ายจะตายไปที จะเข้าใจว่า โรสเห็นอะไรในตัวเขา และที่เป็นปัญหาสุดๆ ก็คือ หล่อนเองก็เห็นไอที่ว่ำนันด้วยเหมือนกัน

รีน่าย่นหน้าใส่กระจกเงาบนโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วถอดเสื้อเซ็ด กางเกงยีนส์กองไว้กับพื้น เดินเข้าห้องอาบน้ำไป หล่อนนี้ซึกจะฟุ้งช่านใหญ่แล้ว สิบปีก่อนการมีสายตาผู้ชายมองมาไม่ได้รับกวน จิตใจอะไรหล่อนมากนัก แต่แล้วหล่อนก็แกร่งขึ้น ระแวงระวังและฉลาดที่จะเอาตัวรอด ทว่านับจากปีที่ได้มาอยู่กับแอนนา หล่อนก็นุ่มนวลลง และเมื่อโตพอที่จะเข้าใจอะไรต่อมิอะไรได้ดีขึ้น หล่อนก็เริ่มลดที่ทำปกป้องตัวเองให้น้อยลง

ระหว่างเซ็ดผม หญิงสาวนึกไปถึงเสื้อผ้าในตู้ ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นโน่นเลย กระจปรกับเสื้อหรือสเวตเตอร์ไว้ใส่ไปโรงเรียน ยีนส์กับสเวตเตอร์ไว้ใส่อยู่บ้าน สำหรับโอกาสพิเศษหายากเวลาออกไปข้างนอก คุณยายซื้อเดรสผ้ากำมะหยี่สีดำไว้ให้ มันเป็นเสื้อแขนยาวคอคว้านชายกระโปรงยาวเสมอเข่า แต่นั่นไม่ใช่โอกาสที่ว่ำนัน หล่อนไม่ได้ตั้งใจจะเรียกร้องความอยากรู้อยากเห็นของโรสด้วยการแต่งตัวไม่เหมาะสมกับการกินมื้อเย็น

หญิงสาวอยากจะปล่อยผมเหมือนบ่อยครั้งที่ชอบทำในยามเย็นหลังสระเสร็จใจใหม่ ๆ แต่นั่นแหละ เพราะไม่อยากเรียกร้อง

ความสนใจของใคร หล่อนจึงจับผมดำมั่งงาไขว้ถักเป็นเปียเดียวรัดไว้ด้วยยางเส้นเล็ก

หลังการเลือกสรรด้วยความตั้งใจเป็นอย่างยิ่ง รินาก็ได้เสื้อคอวีเนื้อฝ้ายผสมผ้ายัด มีโบว์สีงาช้างสอดร้อยออกมาผูกที่เหนือและใต้อก และที่รอบแขน ตัดกันตึกกับสีของตัวเสื้อที่เป็นสีเขียวมรกต ซึ่งก็ขับผิวสีมะกอกจางของหล่อนให้งามยิ่งขึ้นไปอีก

รินาเกือบจะถอดเสื้อเปลี่ยนอีกรอบอยู่แล้วเชียว เมื่อเห็นว่ามันดูดีจนเกินไป หล่อนซื้อเสื้อตัวนี้มาในครั้งหนึ่ง...ซึ่งก็ไม่บ่อยนักหรอก...ของการเดินทางไปนิวคาสเซิล แล้วเก็บซุกมันไว้ในลิ้นชัก ด้วยคิดว่าไม่เหมาะจะใส่ไปโรงเรียน และตอนนี้เมื่อมองมันอีกครั้ง หล่อนรู้ว่าคุณถูกแล้ว เพราะมันออกจะเป็นสิ่งที่มากเกินไปสำหรับเด็กสาววัยรุ่นที่คุณยายไปพบตัวอยู่ในบ้านร้างอันหนาวเหน็บจะมีเก็บไว้เสียด้วยซ้ำ

แต่ตอนนี้มันก็สายเสียแล้วที่จะเปลี่ยนชุดใหม่ หล่อนไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่า จะได้ร่วมมื้ออาหารกับแขกของแอนนารีไม่ หล่อนไม่อยากจะให้คุณยายต้องกินมื้อค่าคนเดียว หรือปล่อยให้พูดคุยกับโรสตามลำพัง

ชุดชิปกางเกงผ้าลายริ้วสีดำเนื้อหนาได้เรียบร้อย รินาก็ส่องกระจกพลางไขว่คว้าได้วีสีน้ำตาลเข้มทาเปลือกตา และลิปกรอสสีพีชเคลือบริมฝีปาก จากนั้นจึงใส่รองเท้าแตะไม่มีส้น แล้วรีบออกจากห้องไปเสียก่อนที่จะนึกเปลี่ยนใจขึ้นมา

วอเตอร์สมีท เป็นบ้านที่ค่อนข้างใหญ่ แต่ความที่อยู่มานานหลายปี ทำให้หล่อนคุ้นเคยจนเดี๋ยวนี้แทบไม่สังเกตถึงเพดานที่สูง

และทางเดินที่กว้าง ก่อนหน้าที่หล่อนจะมาอยู่หลายปีได้มีการติดตั้งเครื่องทำความร้อนกลาง แต่ถึงวันนี้แม่บอยเลอร์จะทำงานเต็มที่แล้วก็ตามที่ อุณหภูมิก็ไม่ได้แตกต่างอะไรกับภายนอกสักเท่าไร ทำให้ช่วงเวลานี้ของปี ต้องจุดเตาผิงในทุกห้องชั้นล่างที่เข้าไปใช้งาน

รีน่าตรงไปที่ครัว เพื่อดูว่า มิสซิสแบล็ควูดจัดการทุกอย่างได้เรียบร้อย แม่บ้านสูงวัยไม่คุ้นเคยกับการมีแขกมาพักและออกจะกังวลอยู่เล็กน้อย ตอนที่รีน่าเข้าครัวไป มิสซิสแบล็ควูดกำลัง่วนอยู่กับการม้วนแฮมห่อครีมชีสที่ทำเอง ส่วนน้ำสลัดโอวาโดก็รอที่จะเสิร์ฟใส่ลงในจานเล็กๆ วางคู่ไปกับอาหารแต่ละจาน

“คุณหญิงเธอไม่เอาเตรสซิงค์อะ” มิสซิสแบล็ควูดอธิบายเมื่อรีน่าออกความเห็นเรื่องการจัดจาน และคุณหญิงที่วานั้น หล่อนรู้ว่าคุณแม่บ้านหมายถึงใคร เพราะทุกวันนี้คุณยายไม่มัวมานั่งนับแคลอรีอีกแล้ว “หวังว่าคุณเธอจะพอใจกับปลาแบสทะเลนะ” มิสซิสแบล็ควูดพูดต่อ “ฉันขอให้มีเตอร์ก็อตดาร์ดส่งมาให้เป็นพิเศษเขียวนะ คุณเธอน่ะจุกจิกจู้จี้เรื่องกินแค่นี้ไหน ฉันรู้ดี”

รีนายืมให้ “หนูแน่ใจอะ ว่ามันต้องอร่อยแน่ๆ” หล่อนตอบไป “แล้วมีอะไรเป็นของหวานหรือคะ”

“พุดดิ้งขนมปังเนยกับไอศกรีม” มิสซิสแบล็ควูดตอบมาทันที “ก็รู้หรอกนะว่ามีไขมันเยอะ แต่มันเป็นของโปรดของมิสซิสแพทเทอร์สัน ฉันคิดว่าเธอน่าจะได้รับอะไรดีๆ สักอย่างหลังจากที่ต้องหกล้ม แล้วยังจะเรื่องทั้งหมดนี้อีก”

“อืม...ม” รีน่าพยักหน้าอย่างพอใจ พุดดิ้งของมิสซิสแบล็ควูดที่ทำจากขนมปังหวานกับพีช อร่อยเป็นที่เลื่องลือของหมู่บ้าน

ปกติแล้วมิสซิสแบล็ควูดจะส่งขนมพุดดิ้งไปทิ้งโบสถ์ทุกครั้งที่มีงานเลี้ยงกาแฟเช้าเพื่อเรียกรายเงินการกุศล และแถมขายหมดเกลี้ยงทุกครั้งในงานออกร้านขนมอบฤดูร้อน และเทศกาลคริสต์มาส

“คิดว่าคุณยายของเธอจะถูกใจไหม”

“หนูว่า ต้องชอบมากแน่ๆ ค่ะ” รีน่ายืนยัน “และนั่นก็เตือนให้หนูต้องรีบไปดูว่าคุณยายเป็นยังไงบ้าง หวังว่าคงไม่มีใครพุดอะไรให้ผิดหูหรอกนะ”

“เป็นฉัน ฉันจะไม่ห่วง” มิสซิสแบล็ควูดถอนหายใจจากงานในมือ มองรีน่าที่เดินไปทางประตู “คุณยายเธอน่ะ แกร่งเหมือนนกแก้ว ถ้าเธอจะเข้าใจนะรีน่าว่า ฉันหมายถึงอะไร ฉันไม่ได้บอกนะว่าเธอไม่รักลูกสาว แต่เพราะรู้จักลูกสาวตัวเองดีเกินกว่าจะโกรธกับอะไรที่โรสพุดต่างหาก”

“หนูก็หวังว่าคุณจะพุดถูกนะค่ะ”

รีน่าพาตัวเองออกจากห้องครัว มาเจอกับอากาศเย็นเยียบที่โถงใหญ่ด้านหน้า หล่อนนึกถึงเลอยู่ใจว่าจะแวะไปเอาสเวตเตอร์ที่ห้องมาใส่อีกสักตัวดีไหม แต่เมื่อเหยียบเท้าขึ้นบันไดขั้นแรก หล่อนก็รู้สึกว่ามีคนกำลังเดินสวนลงมา และเมื่อมองขึ้นไปจึงได้เห็น มาร์คัส โบโนนี่กำลังเดินตรงลงมา ความคิดในหัวนั้นเป็นอันลมเลิกไป

เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว หล่อนสังเกตและรีบหลบสายตาลงต่ำ ถอยหลังเปิดทางให้เขาเดินไปก่อน แน่ใจว่าโรสต้องบอกเขาแล้วว่า ไม่ต้องแต่งตัวเป็นทางการสำหรับมื้อค่ำ แต่สเวตเตอร์ผ้าขนสัตว์เนื้อดีสีน้ำตาลหนึ่งอูฐกับกางเกงผ้าหนาสีดำ ก็ดูดีได้กับทุก

โอกาสอยู่แล้ว

รีน่าคิดว่านั่นเพราะมันแพง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวเขา
ดูจะหายไ้เป็นเงินเป็นทองไปเสียหมด ซึ่งก็คงเป็นเรื่องนี้แหละที่
โรสเห็นสำคัญ แต่ก็ใช้ว่ารูปลักษณ์หล่อเข้มของเขาจะไม่มีส่วน รีน่า
เห็นวิธีที่โรสมองเขาแล้ว มันไม่ต่างอะไรกับที่หล่อนมองสำรวจเรือน
ร่างของเขาเลย

หญิงสาวคิดว่าเขาอาจจะยืมให้ แล้วเดินผ่านไป แต่เขา
ไม่ หนาซ้ำกลับหยุดยืนเสียที่ข้างๆ หล่อน รีน่ารับรู้ถึงความสูงของ
เขาได้ในทันที เพราะหล่อนเองที่เรียกได้ว่าเป็นคนสูง และปกติก็อยู่
ในระดับสายตาของผู้ชายส่วนใหญ่ กลับพบว่ามาร์คัส โบโตนีสูงกว่า
หลายนิ้วนัก

เขาเข้ามายืนเสียจนชิด เกินกว่าที่หล่อนคิดไว้ จนต้องข่มใจ
ยืหนึ่งไม่ก้าวถอยหนีมาเสีย แล้วไอ้ที่เห็นอยู่ในดวงตาสีเข้มนั้น คงไม่
ใช่แววขบขันแบบโหดๆ หรือกระ หรือว่าเขาจะรู้อย่างที่หล่อนรู้แล้ว
ว่า เขามีผลกับความรู้สึกหล่อน

“ผมแค่อยากจะขอบคุณที่ให้ผมมาที่นี่ได้” เขาเอ่ยขึ้นน้ำ-
เสียงแหบต่ำของเขามีสำเนียงบางอย่างเจืออยู่นิดๆ เขาเป็นคน
อเมริกันงั้นหรือ ถ้าใช่ สำเนียงนั้นก็ถือว่าน้อยมาก แต่ไม่ว่าจะอะไร
มันก็เป็นส่วนเพิ่มความน่าสนใจในตัวเขาให้มากขึ้น จนหล่อนเอง
ก็ไม่อาจห้ามความรู้สึกสั่นไหวที่เลื่อนไหลลงไปตามแนวสันหลังได้

“มันไม่ใช่บ้านของฉัน” หล่อนรีบบอก เสียงห้วนสั้นยิ่งกว่า
เขาเสียอีก แต่...ให้ตายสิ...เขาทำหล่อนว่าวุ่น และหล่อนก็แน่ใจว่า
เขาต้องรู้เรื่องนี้ดี

“แต่คุณก็อยู่ที่นี้” เขาพิมพ์ “โรซาน่าบอกว่าคุณสอนหนังสืออยู่ที่หมู่บ้าน เป็นอาชีพที่น่าสนใจจริงๆไหม”

“มันเป็นงาน” ริน่าตอบ มือยื่นไปจับลูกกรงบันไดไว้แน่น แสดงชัดเจนให้รู้ว่าหล่อนพอใจให้การสนทนาจบลงแค่นี้

แต่เขาไม่สนใจนัยยะนั้นสักนิด “จัน...คุณชอบอยู่ที่นี้รึเปล่า” เขาถามมาอีก “มันดูห่างไกล...มาก”

“ไกลจากความศิวิไลซ์นะหรือคะ” หล่อนโต้ไป รู้ตัวดีว่าทำเสียงห้วนเหี้ยมโดยไม่จำเป็น แต่ช่วยไม่ได้ นี่เขาอาจจะคิดว่าหล่อนมารยาทไม่งาม แถมไม่สนใจใส่ใจแขกอีกต่างหาก แต่มันก็ไม่ใช่ความผิดของเขาสักนิด ที่โรสทำตัวเส็งเคร็งเองช่วยเหลือ

“ผมหมายถึงมันไม่ง่ายเอาเสียเลยที่มีแต่สภาพสตรีสูงวัยอยู่เป็นเพื่อน” เขาแก้ให้ถูกต้องเสียใหม่ แต่แล้วดูเหมือนจะมีรอยขบขันกระตุกขึ้นมาบนริมฝีปากบาง ก่อนที่เขาจะเอ่ยต่อ “นี่ผมล้อเล่นอยู่กับใครกันละนี่ ท่าทางคุณ เห็นชัดๆ ว่าไม่อยากให้เรามาที่นี่”

“จันไม่เคยพูด” ริน่าออกจะตกใจไม่น้อยที่ทรยศความรู้สึกตัวเองออกไปได้ขนาดนั้น “เป็นธรรมชาติอยู่แล้วที่โรสจะเป็นที่ต้อนรับเสมอ เพราะที่นี่คือบ้านของเธอ”

“ใช่แล้วถูกต้อง” เขายิ้มให้กับความรู้สึกอึดอัดของหล่อน ยิ้มกว้างขวางเผยไรฟันขาวตัดกับผิวสีแทนเข้ม “แต่มันไม่ใช่บ้านผม ผมรู้”

“จันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” จากที่มองจ้องหน้าเขา ริน่ารับหลบสายตาลงต่ำ “คุณคงใจที่จะเข้าใจผิด” หล่อนมุงสายตามองให้ต่ำลงมาจากเงาเขียวครีมนของแนวเคราขึ้นใหม่ที่ข้างแก้มของเขา

แต่แล้วทางเก่งที่พิศพอดิบพอดิตัวก็เข้ามาตึงจิตใจหล่อนให้ไขว้ไขว
ไปอีก ผ้ากำมะหยี่เนื้อนุ่มแนบเนาเข้ากับทุกริ้วรอยโป่งนูนระหว่าง
ท่อนขาเขา

โอ ตาย...ตาย...ตาย!

“ผมกำลังพยายามจะไม่” เสียงแหบห้าวลากยาวของเขาราว
กับผ้าไหมที่ลากไล่ไปกับผิวกายไฉ่ความรู้สึกของหล่อน เขาเข้ามา
อยู่ใกล้เกินไป มีความเป็นผู้ชายมากเกินไป จนหล่อนต้องใช้ความ
พยายามเตือนตัวเองว่ากำลังจะไปไหนก่อนหน้าที่จะพบเขา

“ฉัน...ต้องไปแล้ว” หล่อนรีบบอก พยายามขยับเดินผ่าน
เขาไป “อืม...มีสซิสแพทเทอร์สันคงกำลังหาฉันอยู่ไหน”

“สุภาพสตรีสูงวัยนะหรือ”

รีน่าอดตัวลงทันทีด้วยความตกใจ เมื่อทรวงอกชนเข้ากับ
ท่อนแขนของเขายึกขึ้นขวางทางหล่อน แต่ที่เขาพูดคือ

“เธอไม่ได้อยู่ที่ห้อง โรซาน่าบอกว่า เธอยืนยันจะลงมากิน
มื้อค่ำกับเราข้างล่าง”

รีน่าพยายามรวบรวมสติ การได้รู้ว่าโรสกล่อมให้คุณยาย
ลุกจากเตียง ทั้งๆ ที่จำเป็นต้องพัก เพียงแค่ให้ลงมาร่วมกินมื้อค่ำ
กับเจ้าหล่อนและชู้รักนี้ก็แย่พอแล้ว ยังมีเรื่องเมื่อครู่แถมพ่วง
เพิ่มความเครียดที่ไม่จำเป็นให้มากเข้าไปอีก

เกิดอะไรขึ้นกันละนี่! รีน่าต้องรับผิดชอบเอง เห็นชัดๆ เลย
ว่ามันยิ่งกว่าไม่มีความหมายสำหรับเขา อีกอย่างหล่อนกลัวด้วยหรือ
ที่ความสนใจจากผู้ชายที่เฝ้าดูหน้าอกหน้าใจหล่อนไปชนเข้าให้จะ
กลายเป็นเรื่องใหญ่ไป